

PARAULES DE VIDA

L'Església naix de la Pasqua

Quan els deixebles van escoltar per primera vegada l'anunci de la Resurrecció de Crist, la seua reacció va ser de dubte i incredulitat. La notícia era tan inesperada i sorprenent que es resistien a creure als qui l'anunciaven. Les posteriors aparicions van desencadenar en ells un procés pel qual van ser recuperats per a la fe. A partir de llavors eixa fe que abans de la passió, sent veritable era feble i inconstant, es va veure enfortida fins al punt que no els importava patir i donar la vida per testimoniar la veritat del que havia succeït i ells mateixos havien vist.

L'experiència d'haver conviscut amb el Senyor abans de la seua passió, però sobretot d'haver-lo vist ressuscitat, i la fe compartida és el que està en l'origen de l'Església. Els mateixos que en la passió havien abandonat Jesús i s'havien amagat i dispersat per por, es reuneixen de nou. La Resurrecció de Crist, a més de recuperar als deixebles per a la fe, va suposar la reconstrucció del grup com a comunitat de creients. La fe compartida per aquells que s'havien trobat amb el Ressuscitat és el vincle que els unia, que va convertir els seguidors de Jesús en comunitat de creients. Entre ells hi hauria diferències, com en tot grup humà, però en la comunitat nascuda de la Pasqua, la fe

que els uneix és tan forta i fonamental que converteix les diferències en una cosa secundària i impedeix que arriben a divisions. Això hauria de ser també el normal en la vida de l'Església: que per als cristians la fe fóra tan important que les diferències legítimes que puga haver-hi entre nosaltres, mai tinguin força per dividir-nos. Si ocorre això ens hauríem de preguntar si estarem convertint el que és secundari en quelcom fonamental i el que hauria de ser fonamental ho rebaixem a quelcom marginal.

La fe compartida porta a una mateixa missió. Des del primer moment, la vivència d'aquesta missió amb autenticitat, amb convicció i sense por a patir per ella (mai a fer patir als altres) és el que

caracteritza l'Església nascuda de la Pasqua. La fe es té per a anunciar-la, i una fe que no és anunciada i testimoniada acaba morint. Un element constant en els relats de les aparicions és que desemboquen de ple en la missió, la qual en els primers casos té un caràcter personal: Maria Magdalena i les dones que amb ella van anar al sepulcre i són les primeres a veure al Senyor, van ser enviades a comunicar la notícia als deixebles. En un segon moment la missió adquireix una dimensió universal: el Senyor, amb el poder que li ha estat donat, envia els apòstols a anunciar a tothom la bona notícia de la salvació dels qui creguen en Ell. Quan l'Església, en obediència al Senyor, compleix el seu mandat, està vivint la Pasqua.

La celebració de la Pasqua d'enguany està marcada per la situació que estem vivint. De fet, moltes celebracions que habitualment tenim durant aquest temps, com les primeres comunions o l'administració del sagrament de la Confirmació, hauran d'ajornar-se per a un altre moment. Que això no mate la nostra fe i testimoniatge, sinó que els enforteixi.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

PALABRAS DE VIDA

La Iglesia nace de la Pascua

Cuando los discípulos escucharon por primera vez el anuncio de la Resurrección de Cristo, su reacción fue de duda e incredulidad. La noticia era tan inesperada y sorprendente que se resistían a creer a quienes se la anunciaban. Las posteriores apariciones desencadenaron en ellos un proceso por el que fueron recuperados para la fe. A partir de entonces esa fe que antes de la pasión, aun siendo verdadera era débil e inconstante, se vio fortalecida hasta el punto que no les importaba sufrir y dar la vida por testimoniar la verdad de lo que había acontecido y ellos mismos habían visto.

La experiencia de haber convivido con el Señor antes de su pasión, pero sobre todo de haberlo visto resucitado, y la fe compartida es lo que está en el origen de la Iglesia. Los mismos

que en la pasión habían abandonado a Jesús y se habían escondido y dispersado por miedo, se reúnen de nuevo. La Resurrección de Cristo, además de recuperar a los discípulos para la fe, supuso la reconstrucción del grupo como comunidad de creyentes. La fe compartida por aquellos que se habían encontrado con el Resucitado es el vínculo que les unía, que convirtió a los seguidores de Jesús en comunidad de creyentes. Entre ellos habría diferencias, como en todo grupo humano, pero en la comunidad nacida de la Pascua, la fe que los une es tan fuerte y fundamental que convierte las diferencias en algo secundario e impide que lleguen a divisiones. Esto debería ser también lo normal en la vida de la Iglesia: que para los cristianos la fe fuera tan importante que las diferencias legítimas que pueda haber en

tre nosotros, nunca tengan fuerza para dividirnos. Si ocurre esto nos tendremos que preguntar si no estaremos convirtiendo lo que es secundario en algo fundamental y lo que debería ser fundamental lo rebajamos a algo marginal.

La fe compartida lleva a una misma misión. Desde el primer momento, la vivencia de esa misión con autenticidad, con convicción y sin miedo a sufrir por ella (nunca a hacer sufrir a los demás) es lo que caracteriza la Iglesia nacida de la Pascua. La fe se tiene para anunciarla, y una fe que no es anunciada y testificada acaba muriendo. Un elemento constante en los relatos de las apariciones es que desembocan de lleno en la misión, la cual tiene un carácter personal: María Magdalena y las mujeres que con ella fueron al sepulcro y son las primeras en ver al Señor, fueron enviadas a comu-

nicar la noticia a los discípulos. En un segundo momento la misión adquiere una dimensión universal: el Señor, con el poder que le ha sido dado, envía a los apóstoles a todo el mundo a anunciar la buena noticia de la salvación para los que crean en Él. Cuando la Iglesia, en obediencia al Señor, cumple su mandato, está viviendo la Pascua.

La celebración de la Pascua de este año está marcada por la situación que estamos viviendo. De hecho, muchas celebraciones que habitualmente tenemos durante este tiempo, como las primeras comuniones o la administración del sacramento de la Confirmación, van a tener que aplazarse para otro momento. Que esto no mate nuestra fe y testimonio, sino que los fortalezca.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Diumenge III de Pasqua (A)

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Fets 2,14.22-33)

El dia de Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la seva veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigueu això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles prodigis i senyals. Tots ho sabem prou. Doncs bé, d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera podia retenir-lo captiu. Perquè David, referint-se a ell, deia: "Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meua vida enmig dels morts, ni deixareu que es corrompi el qui us estima. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència". Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu.»

▶ Salm responsorial (15)

R. *Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havieu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diumenge dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?» Ells s'aturaren amb un posat trist i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ¿ets l'únic que no saps el que hi ha passat?» Els preguntà: «Què?» Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas.» Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes. No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?» Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escripures que es referien a ell. Mentrestant s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguís més enllà. Però ells el forçaren preguntant-lo: «Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar.» Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: «No és veritat que els nostres cors s'abusaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?» Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó.» Ells també contaven el que els havia passat pel camí, i com l'havien reconegut quan partia el pa.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14.22-33)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y con toda solemnidad declaró: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, enteraos bien y escuchad atentamente mis palabras. A Jesús el Nazareno, varón acreditado por Dios ante vosotros con los milagros, prodigios y signos que Dios realizó por medio de él, como vosotros mismos sabéis, a este, entregado conforme al plan que Dios tenía establecido y previsto, lo matasteis, clavándolo a una cruz por manos de hombres inicuos. Pero Dios lo resucitó, librándolo de los dolores de la muerte, por cuanto no era posible que esta lo retuviera bajo su dominio, pues David dice, refiriéndose a él: "Veía siempre al Señor delante de mí, pues está a mi derecha para que no vacile. Por eso se me alegró el corazón, exultó mi lengua, y hasta mi carne descansará esperanzada. Porque no me abandonarás en el lugar de los muertos, ni dejarás que tu Santo experimente corrupción. Me has enseñado senderos de vida, me saciarás de gozo con tu rostro". Hermanos, permitidme hablarlos con franqueza: el patriarca David murió y lo enterraron, y su sepulcro está entre nosotros hasta el día de hoy. Pero como era profeta y sabía que Dios "le había jurado con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo", previéndolo, habló de la resurrección del Mesías cuando dijo que "no lo abandonará en el lugar de los muertos" y que "su carne no experimentará corrupción". A este Jesús lo resucitó Dios, de lo cual todos nosotros somos testigos. Exaltado, pues, por la diestra de Dios y habiendo recibido del Padre la promesa del Espíritu Santo, lo ha derramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo.»

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Señor, me enseñarás el sendero de la vida.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos: Puesto que podéis llamar Padre al que juzga imparcialmente según las obras de cada uno, comportaos con temor durante el tiempo de vuestra peregrinación, pues ya sabéis que fuisteis liberados de vuestra conducta inútil, heredada de vuestros padres, pero no con algo corruptible, con oro o plata, sino con una sangre preciosa, como la de un cordero sin defecto y sin mancha, Cristo, previsto ya antes de la creación del mundo y manifestado en los últimos tiempos por vosotros, que, por medio de él, creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, de manera que vuestra fe y vuestra esperanza estén puestas en Dios.

▶ Lectura el santo Evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Aquel mismo día (el primero de la semana), dos de los discípulos de Jesús iban caminando a una aldea llamada Emaús, distante de Jerusalén unos sesenta estados; iban conversando entre ellos de todo lo que había sucedido. Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos. Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo. Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?» Ellos se detuvieron con aire entristecido. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofás, le respondió: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén que no sabes lo que ha pasado allí estos días?» Él les dijo: «¿Qué?» Ellos contestaron: «Lo de Jesús el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él iba a liberar a Israel, pero, con todo esto, ya estamos en el tercer día desde que esto sucedió. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado, pues habiendo ido muy de mañana al sepulcro, y no habiendo encontrado su cuerpo, vinieron diciendo que incluso habían visto una aparición de ángeles, que dicen que está vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron». Entonces él les dijo: «¡Qué necios y torpes sois para creer lo que dijeron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto y entrara así en su gloria?». Y, comenzando por Moisés y siguiendo por todos los profetas, les explicó lo que se refería a él en todas las Escrituras. Llegaron cerca de la aldea adonde iban y él simuló que iba a seguir caminando; pero ellos lo apremiaron, diciendo: «Quédate con nosotros, porque atardece y el día va de caída». Y entró para quedarse con ellos. Sentado a la mesa con ellos, tomó el pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo iba dando. A ellos se les abrieron los ojos y lo reconocieron. Pero él desapareció de su vista. Y se dijeron el uno al otro: «¿No ardía nuestro corazón mientras nos hablaba por el camino y nos explicaba las Escrituras?». Y, levantándose en aquel momento, se volvieron a Jerusalén, donde encontraron reunidos a los Once con sus compañeros, que estaban diciendo: «Era verdad, ha resucitado el Señor y se ha aparecido a Simón». Y ellos contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan.

COMENTARI

«Realment el Senyor ha ressuscitat!»

Aquarel·la de Maria Cavazzini Fortini, 2013

L'evangeli d'avui és una gran catequesi sobre l'Eucaristia i sobre la Resurrecció. Jesús es troba amb dos deixebles decebut del final de Jesús: *El cas de Jesús. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies.* Esperaven, ara ja no esperen res i marxen. I això que algunes dones del nostre grup ens han esverat: *han anat al sepulcre, no hi han trobat el cos. I també hi han anat alguns dels qui eren amb nosaltres però a ell no l'han trobat.* També ells voldrien trobar, tocar el Senyor. La fe no és el seu fort: *Si que us costa d'entendre!* Malgrat tots els indicis no creuen en allò que ha dit Pere a la primera lectura: *Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort.* També ho afirma la segona lectura: *Déu abans de crear el món havia decidit el destí de Crist, sacrificat com anyell sense tara. I ara l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts.*

Tot això que afirmen les lectures, els dos deixebles d'Emaús no ho entenen. Jesús els ho diu clarament: *¿No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?* Però a mesura que Jesús els ho explica *els nostres cors s'abusaven mentre ens obria el sentit de les Escripures.*

El Crist ressuscitat es fa present i real però els deixebles no el capten. Serà només quan Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. Ara se'ls obriren els ulls i el reconegueren però ell desaparegué. Ara ja creuen en ell sense tocar-lo. L'Eucaristia ens permet trobar-nos per la fe amb Crist ressuscitat que no pot ser captat amb els ulls de la carn sinó només amb els de la fe. Ens trobem amb ell en l'escolta de la Paraula de Déu, en l'acollida del foraster, en el pa i el vi consagrats. I ara ells tornen amb els germans, sense cap cansament: *Llavors mateix s'alçaren, i se'n tornaren a Jerusalem. Ara s'han convertit en apòstols del Ressuscitat.*

Mn. Jaume Pedrós